

тома стихотворения — «Химни на зората» и «Слънчогледи» — той е събралъ най-отбранитѣ, грижливо прѣсѣти, свои стихотворения, повечето отъ които сж прѣработени до неузнаваемостъ. Много отъ тѣхъ могатъ да се взематъ, като съвършено нови стихотворения и първоначалнитѣ имъ редакции за съвършено отдѣлни работи. Особено интересно и успѣшно сж прѣработени нѣколко твърдѣ характерни за него еротични стихотворения (напр. «Пипина»), на които сж дадени съвършено нови редакции, още въ основитѣ изцѣло измѣнени. Трѣбва да се отбѣлжи, че Кир. Хр. е единъ отъ малцината български поети, който съ чудно майсторство умѣе да прѣработва стиховетѣ си. Много отъ стихотворенията въ тия два сборника сж нови работи изобщо за българската поезия.

Прѣзъ изтеклата година Кир. Хр. дебютира въ народния театъръ съ петактната си драма «Боянъ Магестникътъ», написана въ бѣли стихове. Самото заглавие показва историческия сюжетъ на пиесата. И съ тази драма, съ право може да се каже, се прави нова крачка напредъ къмъ създаването на национална българска драма. Драмата на К. Хр. има тия достоинства, че всичкото внимание на автора е било съсредоточено въ главното развитие на пиесата, което не е приплетено съ други нѣкой мотивъ, и въ пълното освѣтление характеритѣ на главнитѣ дѣйстващи лица — главно князъ Боянъ, Георги Сурсувулъ и княгиня Елени. И именно само тамъ авторътъ е съсредоточилъ всичкия си талантъ. Затова пъкъ героятъ на пиесата, князъ Боянъ, е освѣтенъ всестранно. Той изпква, като единъ закрѣгленъ типъ. Едновременно съ освѣгляването напълно князъ Бояна, авторътъ обръща своя рефлекторъ и къмъ Георги Сурсувулъ, чиито лукавостъ и хитрини, свойствени на византийската нация, изпкватъ живо и естествено.

Характерно е, че той не поставя въ смѣшни и компромитиращи положения ненавистнитѣ нему лица въ пиесата, а оставя самитѣ тѣ съсъ своитѣ дѣйствия и схващания на нѣщата да се самоопредѣлятъ, като характери прѣдъ зрителя. Така тоя толкова несимпатиченъ типъ Сурсувулъ дори израства въ очитѣ на зрителитѣ въ послѣдното дѣйствие, когато открито заявява своитѣ подземни дѣйствия, прѣзрѣния къмъ всички българи и беззавѣтната си любовъ къмъ Гърция. Той научва дори българитѣ, какъ трѣбва да се обича отечеството и гордъ, съ едно отвръщение къмъ околнитѣ, забива мечъ въ гърдитѣ си.

Не добръ се обрисова на сцената, и то главно поради лошата режисировка, царь Петъръ. Дѣйствително, че и историческата личностъ на царь Петъръ се рисува, като единъ мекушавъ и набоженъ човѣкъ, но това, което се прѣдстави на сцената, не бѣше никакъвъ царъ. Тая флегматична и постоянно задрѣмала фигура, която се прѣдстави, бѣше силно прѣувеличена и неестествена. Макаръ, че при режисирането е искано да се изтъкне контраста между царь Петъръ и князъ Боянъ, все пакъ не трѣбвало е да се забравя, че Петъръ е царъ.